

[Steincke.]

undtaget sig selv, da han neppe var født den Gang — „en Periode, i hvilken der fra en Centralisation“ — i Parentes bemærket en Centralisation, vi stadig har og beholder — „blev sendt uniformerede Gendarmer ud over Landet.“ Ja, det var meget uhyggeligt — og de havde oven i Købet blaa Uniformer, hvad den højtærede Justitsminister for øvrigt ogsaa efter dette Lovforslag kan forsyne sit Tvillingpar med efter § 112, 2det Stykke, hvis han ikke som hidtil foretrækker den sorte Farve. Men det er jo slet ikke Frygten for en rationel Ordning eller for Centralisation, der er den egentlige Aarsag til Venstres Modstand mod Enhedspolitiet. Det er vel i første Række Venstres Omsorg for at undgaa, at Landkommunerne faar deres naturlige Part af de fælles Udgifter til Samfundsformaal. Dette fremgaar for øvrigt med uhyggelig Tydelighed af den samme Ordførers Udtalelser i Folketingstidende Sp. 2239, hvor han siger:

„Jeg maa derfor sige, at hvis alt Politi blev Statspoliti og alle Udgifter derved Statsudgifter, vilde Resultatet heraf, hvad enten man med Hensyn til Refusion følger den ene Fremgangsmaade eller den anden, som er nævnt i Kommissionsflertallets Betragtninger, blive dette, at Hovedstaden og de store Købstadkommuner uvægerligt vil faa en betydelig Aflastning i disse Udgifter, hvilket de mindre Bykommuner og Landkommunerne selvfølgelig vil komme til at bære. Men dertil kommer to saglige Betragtninger“.

tilføjer han saa. Jeg haaber, man bemærkede denne betegnende Afslutning: „Men dertil kommer to saglige Betragtninger.“

Naa, men jeg forstaar altsaa efter mine personlige og politiske Erfaringer Venstres og dermed den højtærede Justitsministers Frafald fra det fornuftmæssige paa dette Omraade, og jeg tør vel tilføje, at vi efter det saaledes foreliggende heller ikke er særlig forbavsede over det radikale Partis Medløben, selv om dette Partis Folketingsordfører gør dybe Skrabud for Kommissionsflertallet og Enhedspolitiet, som man bare er meget betænkelig ved at gennemføre, i hvert Fald paa nuværende Tidspunkt — det vil sige, naar man skal træffe en Ordning. Noget mere undrer det mig at se den konservative Ordfører i Folketinget svigte Enhedspolitiet, København og Købstæderne, selv om ogsaa dette Partis Ordfører gør skyldig Reverens for det delvis af Konservative bestaaende Kommissionsflertal. Alligevel, ogsaa denne Ordfører slutter med

den vedtagne Formular, at det er urimeligt paa nuværende Tidspunkt at forlade den prøvede Ordning — altsaa den, der er fundet utilfredsstillende. Skade, at ingen af disse ærede Ordførere blot letter en Flig af det Slør, der skjuler, hvad det er for et Tidspunkt, der er bedre egnet til at ændre Ordningen end netop det Tidspunkt, da Ordningen skal revideres. Meget pudsigt virker for øvrigt disse Udtalelser, særlig naar man erindrer, at det er nøjagtige Gentagelser af, hvad man sagde i 1918—19, saaledes som fremhævet af mit Partis Ordfører i Folketinget, Hr. L. D. Rasmussen, der ogsaa søgte at faa lidt at vide om, hvorfor Tiden ikke var moden, og hvornaar den da blev moden, men lige saa forgæves, som jeg antagelig søger den samme Viden her i Dag. Det bliver i hvert Fald ikke foreløbig, har man fra radikal og delvis fra konservativ Side fundet det rigtigt at meddele i Folketingsudvalgets Betænkning.

Men det nytter neppe meget at fordybe sig længer i disse mere principielle Betragtninger, efter at saavel den høje Regering som Venstre og de Konservative og de Radikale i Folketinget er blevet enige om at blæse Principperne et Stykke, thi Landsetinget er, i hvert Fald under konservative Regeringer, mindre og mindre det saglige, prøvende Ting og mere og mere et rent Ja og Amen-Ting. Jeg gaar derfor indtil videre ud fra, at Kommissionsflertallet, Politiet og Socialdemokratiet maa skyde en hvid Pind efter en rationel Politiordning, en fornuftig Afvejelse af Statens og Kommunernes Andel i Udgifterne eller et Enhedspoliti, og derfor gik mit Parti ogsaa, efter at have set sine principielle Ændringsforslag i Folketinget forkastede, over til at søge gennem saglig Forhandling paa Lovforslagets Grund at opnaa nogle rent praktiske Forbedringer af dette Forslag. Disse Ændringer, om hvilke der jo for de flestes Vedkommende blev Enighed mellem alle Partier og Enighed med den højtærede Justitsminister, og som findes angivet i Betænkningen Side 1 og 2, skal jeg ikke opholde mig nærmere ved, saa meget mindre, som den ærede foregaaende Ordfører ret udførligt har gjort Rede for disse Detaljer. Derimod vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til to Punkter, hvorom det ikke lykkedes at skaffe Flertal i Folketinget. Som man vil kunne se af de til Folketingsbetænkningen hørende Bilag 1 og 2 m. fl., har de forskellige Politiorganisationer i Anledning af Lovforslagets Fremsettelse fremsat udførlige Forslag til Lovændringer samt Ønskesedler, Ønsker, til hvilke der vel er taget noget, men ikke